

Пролог

МЕГАН

Иска ми се да не бях с обувки с токчета.

Иска ми се и да не бях облечена с булчинска рокля, но повече ми се иска да не бях с токчета. Много е трудно да се тича с тях. Много е трудно да се тича и когато хубавият ти нов булчински сutiен се впива в кожата ти, а скалпът ти е дърпан от стотици милиони фиби.

Иска ми се да не бях избрала прическа с вдигната коса.

Много неща ми се искат сега.

Но най-вече ми се иска леля Сюзън да остави скапания телефон.

Надниквам иззад ъгъла и я наблюдавам как крачи из коридора на хотела. Облечена е в яркорозова рокля и натруфена бяла шапка и по някаква причина е превърнала в своя мисия да проведе много важния си разговор точно пред асансьорите.

Защо изобщо е тук? Не трябваше ли да е в църквата? То и аз трябваше да съм там, така че със сигурност това се отнася и за нея. Но не. Тя е тук. Говореща шумно по телефона и блокираща пътя ми за бягство.

Път за бягство. Исусе. Опитай да си по-драматична, Меган. Предизвиквам те.

Леля Сюзън се смее и се обръща към мен, а аз се притискам към стената, криейки се от погледа ѝ. Може би тя е знак. Яркорозов знак, който ми казва, че това решение е глупаво и просто трябва да се върна в стаята си и да изчакам фотографа. Похарчихме състояние за фотографа. Похарчихме състояние за целия ден, но най-вече за фотографа.

Обаче не толкова, колкото похарчихме за храната.

Поне храната все пак може да бъде изядена, нали? Иначе би било разхищение. А я платихме преди седмици.

Трябваше да оставя бележка на огледалото: *Съжалявам, че съсипах деня, но се насладете на рачешките кейкчета, моля!*

Само мисълта за това ме кара да хвърлям погледи обратно към стаята, но после леля Сюзън се размива отново и е толкова шумно и внезапно, че е като чаша студена вода в лицето. Не. Няма да се върна. Няма да се върна, защото трябва да вървя.

Трябва да вървя. Трябва да вървя. Трябва да *вървя*.

Отдръпвам се от стената, представям си, че съм изпълнена с увереност и решителност, а не с кафе и гадене, докато оставям асансьорите зад себе си и поемам към стълбището за персонала, което подминах по-рано.

Кълна се, че не знаех какво бях на път да сторя, когато се събудих тази сутрин. Не съм такава. Прибързана и решаваща в последния момент. Обикновено съм доста спокойна, доста практична, но просто *не мога*. Не мога да се омъжа за Айзък. И определено е по-добре да взема това решение сега, отколкото след шест месеца. По-добре сега, отколкото цял живот да знам, че съм направила грешен избор.

Чичо Тед беше този, който ми помогна с решението. Чичо Тед, който преди час дойде в стаята с останалата част от семейството ми и ми връчи запечатан плик. Същият плик, каквото ми даде на причастието ми и ми дава на всеки рожден ден и Коледа, откакто бях дете. Такъв, който съдържаше картичка с прилежния му равен почерк, придружена с няколко нови банкноти, за *да ме подкрепи*.

Още щом ми го даде, взех решението си. Може би дори го очаквах. Защото знаех, че ако го направя твърде рано, ако проваля цялото това събитие, оставяйки излишно време, всички просто ще ме придумат да се върна обратно.

Със себе си носех само раницата си, опърпана стара ученическа чанта, която ужасяваше мама, но настоях да взема поради сантиментални причини. Вътре бяха само телефонът ми, портмонето и дрехите, с които пътувах до хотела, но сега няма време да се преоблека. Няма време за нищо друго, освен просто да си тръгна.

По-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

Оказва се, че когато си булка в сватбения си ден, не мо-

жеш да отидеш дори до тоалетната без трима души, които да ти помогнат. Необходимо беше доста убеждаване и *искам само минутка*, за да накарам всички да ме оставят сама. Вероятно имам най-много пет минути, преди някой да ме намери, все пак съм облечена с голяма бяла рокля. Точно сега съм доста лесна за откриване.

Тупуркам неловко надолу по стълбите, като стискам парапета за опора. Сякаш след цял час, който вероятно е само минута, се озовавам в почти идентичен коридор и следвам неоновозеления знак за изход, сочещ към задната част на сградата.

Няма никой друг наоколо.

На това разчитах. Всички гости са в църквата в съседство, а по-голямата част от персонала на хотела е в лобито, за да ме поздрави, когато тръгна. В уебсайта има снимки как го правят. Един от бонусите на сватбения им пакет. Помислих си, че изглежда мило, когато видях снимките, но сега идеята ме кара да забързам крачка, сграбчвайки полите си в шепи, когато се закачиха за обувките ми.

Трябваше да планирам това бягство по-добре. Трябваше да си донеса гуменки. Трябваше да кажа на някого.

Трябваше да помисля дали този изход е охраняван или не.

Мисълта ме връхлита още щом се втурвам през двойните врати и трепвам, докато чакам да писне аларма или да блеснат светлини. Но нищо не се случва. Затварят се зад мен с разтърсващо трясване и това е.

Навън съм.

Поемам си дъх и чакам колебанието да ме обземе, но нищо такова не се случва. Само инстинктът ми казва да се разкарам оттук и като изключим няколкото проблема с млечни продукти, никога преди не ме е предавал. Само трябва да си намеря такси. Трябва да си намеря такси и след това мога...

– Изгуби ли се?

Подскачам. Мисля, че дори изписквам и се завъртам при въпроса, за да видя, че точно до мен стои мъж.

Крисчън.

Замръзвам неподвижна пред него и първото нещо, което изниква в ума ми – най-първото нещо, за което паникьосаният ми размътен мозък се хваща, е – какво, по дяволите, прави Крисчън Фицпатрик на сватбата ми? Не съм го канила. Не сме

разменяли повече от две думи, въпреки че делихме една класна стая през цялото си детство, а оттогава едва съм го зървала за кратко, когато идва на гости в градчето.

Но получавам отговора си още преди да съм завършила с въпроса. Защо да не е поканен? Майка ми покани всички. Далечни трети братовчеди, приятели на приятели на приятели. Такава сватба е. Вероятно е издирила половината хлапета, с които съм ходила на летен лагер, когато бях на дванайсет. А може би дори всичките. Разбира се, всички, с които съм ходила на училище, също бяха поканени.

Включително Крисчън Фицпатрик.

Той стои в сянката отляво на вратите, в едната му ръка е телефонът, а в другата има запалена цигара. Тъмната му коса е зализана назад и не мога да не забележа, че носи вратовръзка. Странно е. Искам да кажа, знам, че това е моята сватба, но никога, нито *веднъж* не се е появявал със задължителната вратовръзка в училище, а ето го сега, с копринена синьо-зелена, прилежно вързана в основата на врата му.

Странно поласкана съм от вида ѝ. Сякаш е положил старание специално заради мен. Но след това погледът му се спуска по роклята ми, а после вижда чантата и отново съм нащрек, а кожата ми настръхва под погледа му. Крисчън не е доносник, но също така е хлапето, което живееше за хаоса, и мога да го видя как бие тревога само за да се позабавлява.

Той приключва с внимателния си оглед и среща погледа ми с неразгадаемо изражение, после вдига цигарата към устните си и бавно си дръпва.

О, не!

– Крисчън...

– Меган. – Изрича името ми като насмешка, сякаш сме отново на детската площадка. Но няма заяждане, всъщност звучи развеселен. – Нужда от помощ?

Клатя глава и той отново си дръпва. Никой от нас не помръдва.

– Е – казва той накрая. – Няма да те издам, ако и ти не го направиш.

Посочва към цигарата, докато аз просто се вирам в него, и изпуска струйка дим с тъгълчето на устата си.

– Хайде, върви. – Вниманието му се връща към телефона

му и започва да скролва, държейки се така, сякаш изобщо не съм там. Сякаш току-що не...

О!

Изчаквам още миг, за да видя дали не си играе с мен, преди да направя колеблива крачка напред, а после и още една, и още една, докато не забързвам покрай него, а пулсът ми отново скача.

– Свободата е в другата посока – извиква той и аз се завъртам обратно, отново втурвайки се покрай него и измърморвайки благодарност. Никога няма да мога да преживея този срам. Но точно сега това е последната ми грижа.

Този път усещам погледа му върху себе си, докато притичвам покрай сградата, но го игнорирам, докато завивам зад ъгъла и се озовавам на паркинга на хотела. Претъпкан е с коли, но няма хора, с изключение на няколко шофьори на такситата, които стоят наоколо и си пазят местата.

Качвам се в първото, което ми се изпречква, и стряскам горкия шофьор на предната седалка, който е заврял глава във вестник.

– Какво, по... – Очите му се ококорват в огледалото за обратно виждане, когато затръшвам вратата, и се обръща, за да ме огледа. – Ти булката ли си?

– Не. – Избутвам полите си настрани и отварям ципа на чантата. Технически погледнато, не е лъжа. Вече не. – Свободен ли сте? Имам пари в брой. Много пари в брой. Буквално пликосе с пари в брой.

Изражението му омеква заради все по-истеричния ми тон и се пресяга да ме потупа по ръката.

– Не се тревожи за това, миличка. Вярвам ти.

– Знаем как изглежда отстрани, но аз...

– Шофьор съм от четиресет години. Мислиш ли, че си първата булка беглец, която съм имал? – Обръща се отново напред, готов за работа. – Просто ми кажи къде искаш да отидеш и ще те закарам там.

Почти мога да се разплача от добрината му.

– Дъблин – отговарям. – Моля.

Резервирах стая в произволен хотел под фалшиво име и планирам да остана там, докато не обмисля всичко. Не познавам никого в града, което значи, че никой няма да се сети да ме търси там.

Но шофьорът ми се колебае.

– А – подхвърля той. – Реших, че си мислиш за гарата. До Дъблин е доста път, ако може само да видя някакво доказателство за...

Мятам плика отпред на пасажерската седалка и той моментално сменя подхода.

– Ясно! Някакви предпочитания за радиото?

Клатя глава и хвърлям поглед през задното стъкло, докато той превключва на скорост. Не знам какво очаквам да открия. Айзък да тича след мен? Баба ми да плаче? Виждам само коли и другите шофьори, които отправят любопитни погледи към мен. И макар все още да се чувствам виновна заради партито и за лъжата, и за бягството от онова, което трябваше да бъде остатък от живота ми, не съжалявам. Оказва се, че правилното решение е най-драматичното. И докато шофьорът ми потегля от паркинга, не изпитвам нищо друго освен облекчение, когато оставям хотела, църквата и бъдещето ми зад себе си.

Пет години по-късно

КРИСЧЪН

Този пъб мирише на фитнес. По-конкретно мирише на съблекалната на фитнеса. Мирише като съблекалната на фитнес в първия ден след Коледа – пълна с потни тела, влажни хавлии и твърде много хора в личното ми пространство. Защото действително има твърде много хора наоколо. Твърде много шумни, шаващи хора, включително жената зад мен, която се опитва да се промъкне покрай стола ми, но изглежда, не може да го направи, без да забие лакът в гърба ми.

Привеждам се напред, посягайки към питието си като оправдание да се отдръпна от нея, само за да се намръщя на групичката до нас, които избухват в шумен смях. Туристи, както изглежда. Шестима души със свежи лица в скъпи дъждобрани и удобни туристически обувки. Германци?

– Крисчън.

Или може би холандци.

– *Крисчън!*

– Какво? – Отмествам погледа си от тях, за да установя, че Зоуи ме наблюдава от другия край на малката ни масичка.

– Мислиш ли, че трябва да си направя бретон?

– Какво?

Още един човек се провира, още един лакът в гърба.

– Бретон – повтаря Зоуи.

– Да – казвам разсеяно. – Разбира се.

– Не твърде дълъг. – Прави режещо движение пред челото си, а изражението ѝ е убийствено сериозно. – Примерно до тук.

– Звучи страхотно.

– Но дали ще изглеждам страхотно?

– Откъде да знам дали... *Внимавай!* – тросвам се на някакъв тип в евтин костюм, който едва не разлива чаша вино върху главата ми.

Зоуи се мръщи.

– Имам чувството, че не си прекарваш добре тази вечер въпреки невероятните ми комуникационни умения.

– Прекарвам си страхотно – промърморвам аз. – И съм сигурен, че бих заобичал невероятните ти комуникационни умения, ако можех да те чуя, но не мога. Не те бива в избирането на места.

Устата ѝ увисва.

– Това е любимият ми пъб.

– Претъпкан е.

– На много хора им е любим. И обикновено не е толкова натоварено – добавя тя. – Просто вали.

Вали. Мога да видя силния порой по витражния прозорец над главата ѝ. Това определено обяснява миризмата на влага навсякъде. И неочакваната гълпа от офис служители, които изглеждат малко преуморени след цял ден зад бюрата.

– Ами страничен бретон? – пита Зоуи.

– За какво изобщо...

– За *бретона* ми. – Вече звучи раздразнена. Сякаш аз съм проблемът, а не обкръжението ни. – Бъди по-услужлив. Мислех, че ще си добър в това.

– Защо си мислиш така?

– Защото косата ти е фантастична! – възкликва Зоуи. – Виж я! Толкова е гъста и мека. – Сега е ред на туристите да ме погледнат, след като тя на практика крещи думите, така че да я чуе целият пъб.

– Зоуи.

– Хубавата коса е пропиляна при мъжете – продължава разсеяно тя. – Като миглите. Защо всички имате такива дълги мигли? Плащам по петдесет евро за извиване на миглите, докато ти се разкарваш наоколо като някоя викторианска кукла.

Задавам се с бирата си и оставям чашата, преди да я разлея.

– Това е комплимент – настоява тя.

Сигурен съм.

– Ако толкова се притесняваш за подстрижката, накарай

първо Моли да си я направи. Тогава ще можеш да видиш дали изглежда добре или не.

Тя започва да се смее, след което очите ѝ се ококорват и вади телефона си вероятно за да напише съобщение на близначката си Моли. Въпросната близначка се среща с неблизначкия ми брат Андрю и през миналия декември семействата ни решиха да прекарат Коледа заедно в Чикаго, където живеят. Като нарочени за саркастични брат и сестра, прекарвахме доста време заедно. Нямахме нищо романтично в това, но Зоуи е директна по начин, който ми харесва, и живее живота си точно както си иска, така че се разбираме повече, отколкото успявам с повечето хора. Тя бе една от първите, с които се свързах, когато се преместих в Дъблин преди няколко месеца, и тайничко се чувствах облекчен с каква лекота ме прие в живота си тук.

Макар понякога да е трудно да ѝ следя мисълта.

– Ти някога мислил ли си за бретон? – пита ме сега, взирайки се усилено в главата ми, но преди да успее да отговоря, жена с дълбоко изрязана блуза и изключително тесни дънки изниква до нас, поставяйки ръце върху празния стол.

– Извинете ме? – пита тя, вече наполовина откъснала го. – Ползвате ли... Това дете ли е?

Двамата със Зоуи се обръщаме към почти двегодишния ѝ син, Тиернан, който седи до нея, докато се наслаждава на дневната си доза време на таблета.

– Така си мисля – отговаря бавно Зоуи. – Беше тук, когато дойдохме.

– Шегува се – казвам аз, когато жената се вторачва в нея.

– Така е – потвърждава Зоуи. – Съжалявам. Просто съм нервна. За пръв път се среща с татко си. – Обръща се отново към мен, внезапно емоционална. – Радвам се, че дойде.

Хайде пак.

– Детето не е мое.

– Просто ми трябва столът – казва припряно жената.

– Не е мое – повтарям аз, докато Зоуи подсмърча.

– Ако може да ни оставите насаме – продължава тя и непознатата се изнася със стола към групичка жени, които след кратко шушукане се завъртат в нашата посока.

Потискам въздишка.

– Някога ще се умориш ли да се държиш така?

– Това е буквално причината да го доведа.

– А трябваше ли да водиш Тиернан?

– Ти го обичаш – смърря ме тя, преструвайки се, че му закрива ушите.

– Наистина го обичам. Но всички предполагат, че съм му баща.

– И?

– *И?* – възкликвам аз, когато тя го целува по главата. – Става малко трудно да срещна някоя жена.

– Искаш да срещнеш някоя в пъба? Какво, да не си старец?

– Аз съм...

– Не можеш да сваляш жени в пъбове. Не искаме това. Ако непознат мъж дори ме погледне тази вечер, ще го изгледам толкова злобно, че ще му трябва зъболекар.

– Няма такъв израз.

– Никога не съм твърдяла, че има. – Обляга се назад. – Тази вечер си толкова намусен.

Така е. Знам, че е така. И не е заради нея, нито заради детето ѝ, нито дори заради този пъб, макар че, да, този пъб има голяма вина. Заради мен е. От месеци не съм в настроение и не знам защо си мислех, че преместването ми обратно в Ирландия може да е решението, но това само влоши нещата.

– Просто съм уморен – казвам.

– Аха. – Очевидно не ми вярва, но изоставя темата, когато телефонът ми започва да вибрира на масата. – Ако това е по работа, ще го конфискувам.

Не е по работа. Имейл е от по-големия ми брат, Лиам, с обичайния списък какво искат децата му от Дядо Коледа. Предполагам, че доброто планиране трябва да се уважава. Първи декември е, а той вече се е захванал. Но знае, че приемам сериозно ролята на любим чичо, така че набързо му благодаря, преди да проверя дали нещо трябва да бъде поръчано още сега.

– Мама покани ли те за Коледа? – питам аз, докато гледам някаква прекалено скъпа сложна къща за кукли.

– Направи го – потвърди Зоуи. – Но вероятно ще остана в Дъблин.

Хвърлям ѝ изненадан поглед. Зоуи има дете, но въпреки това е единственият друг необвързан човек от приятелския кръг на семействата ни. Реши да избере инвитро, за да се сдо-

бие с Тиернан, и аз очаквах нейната подкрепа на масата за празничната вечеря. Всъщност разчитах на това.

– Мислех, че вече е решено.

– Не, беше просто предложение – поправя ме тя. – Така или иначе майка ти има достатъчно грижи и без още няколко гърла за хранене. Мисля, че ще отидем при моите хора. Ще си поръчаме китайско.

– Но Моли ще дойде – настоявам аз. – Не искаш ли да прекараш Коледа с нея?

Зоуи свива рамене.

– Ще се видим за Нова година. Същата работа. Различна вечер.

– Изобщо не е същата работа.

– Може би не и за семейство Фицпатрик. Защо го превръщаш в такъв проблем? Тревожиш се, че ще бъде невероятно скучно без мен?

– Винаги се тревожа за това – казвам със сериозно изражение. – Но трябва да дойдеш. Дори и само за един ден. Можеш да ме спасиш от всички двойки, които...

– А!

Млъквам, не ми харесва знаещото изражение на лицето ѝ.

– Какво?

– За това става въпрос. Поредното самотно момче има поредната самотна Коледа.

– Не съм...

– Толкова си самотен. Самотен си като по учебник. Защо иначе ще се мотаеш със самотна майка и двегодишния ѝ син в пъб, който мразиш, в петък вечер?

– Очевидно за терапевтична сесия – казвам, но тя ме игнорира.

– Зрял мъж си. Не се налага да се прибираш у дома за Коледа, ако не искаш.

– Разбира се, че искам. – Думите са мигновени. Автоматични. Зоуи прозира право през тях.

– Какво се случи с момичето, с което се срещаше? – пита тя. – Нийша. Изглеждаше мила.

– Заряза ме заради ръгбист. И не беше мила. Освен това съм сигурен, че крадеше от мен.

– А онази брюнетка с убийствените мускули на ръцете?

– Фокусира се върху кариерата си.

– С какво се...

– Инфлуенсърка.

Зоуи стиска устни.

– Може би трябва да пробваш с библиотечарка. Или с телец.

– Може би просто трябва да приема ергенския живот.

– Но си самотно момче.

– Не съм... – Млъквам, когато тя се усмихва. – Ти не си обвързана – изтъквам аз. – И не си самотна.

– Никога не съм казвала, че причината за самотата е необвързаността. Може да бъдеш с някого и да си самотен. А може и да си сам и изобщо да не се чувстваш самотен. Отне ми десет години ходене по срещи и терзания, че нещо не ми е наред, преди да осъзная, че съм по-щастлива сама. И виж ме сега. Толкова добре съм се адаптирала, че е нечестно спрямо всички останали.

– Е, може би и с мен е така – казвам аз. – Може би съм си по-добре необвързан.

– О, скъпи. – Зоуи се нацупва. – Не. Определено ти трябва приятелка. Другата ти половинка, две части на едно цяло, таква работи.

– Но не и на теб.

– Не.

– Никога? Съвсем никога?

– Мене. – Тя свива рамене. – Ще бъда отворена за възможността, ако се случи, но и така съм си добре. Плюс това не искам да се обвързвам твърде много.

– Все пак имаш дете.

– *Какво* имам?

– Добре. – Довършвам остатъка от халбата си и се изправам, когато Зоуи се обръща към Тиернан с шокирано изражение. – Тази шега вече остаря.

– Това е класика – казва тя, избърсвайки размазан шоколад от брадичката му. – Класиките не остаряват.

Не съм съгласен.

– Искаш ли още една диетична кола?

– Ако ти черпиш.

– Аз черпих предишния тур.

– И си истински джентълмен – казва сладко тя.

– Тиернан? – Навеждам се, за да срещна погледа му. Разбирахме се страхотно, когато беше бебе, но сега, когато се превръща в истински човек, се колебае между това да съм най-великият човек в историята или напълно да ме игнорира. Тази вечер е второто. – Жаден ли си? Искаш ли сок?

– Сок? – повтаря Зоуи и той успява да кимне разсеяно, преди да се съсредоточи обратно върху екрана. – Ще пие уиски сауър – казва ми тя.

– Дадено.

Обръщам се само за да избегна сервитьорка, която ми мята усмивка, докато балансира кула от празни чаши в ръцете си. Поглежда назад с очевиден интерес и аз поспирам, обмисляйки, но многозначителното прокашляне на Зоуи проваля малкия ми план.

Хубаво.

Подготвяйки се за неизбежното чакане, напускам безопасността на масата ни и се присъединявам към тълпата до бара. Бихте се заклели, че това е единственият отворен пъб в Дъблин, като се има предвид колко е натоварено, което се дължеше на факта, че се намира в епицентъра на туристическите забележителности и офис сградите. Миризмата на фитнес само става още по-зле, когато се приближавам, но не ми убягва, че съм като онези хора, заседнали в трафика, оплакващи се от другите коли. Така че се опитвам да го игнорирам и се озовавам зад жена, която крещи поръчката си сред хаоса.

Изглежда раздърпана като всички останали, кафявата ѝ коса се спуска на почти сухи вълни по раменете ѝ, докато блузата ѝ е подгизнала, разкривайки очертанието на презрамка на сутиен. Отмествам поглед, но това само привлича погледа ми към мъжа до мен, който пуфти и гледа ядосано на всеки пет секунди, сякаш това ще накара претоварения персонал да се раздвижи по-бързо.

Цялата суматоха ми причинява главоболие и не за пръв път подлагам на съмнение изборите в живота ми, които ме доведоха дотук.

Мислех, че сега ще работя в някой небостъргач. В някой офис със стъклени стени, с величествена гледка, а бъдещето ми ще е подсигурено. И наистина го имах. Поне за известно

време. И в онзи офис гледах как слънцето изгрява и залязва, седях в ергономичния си стол и работех. Работех и работех, и работех, защото това се предполагаше да правя. Защото това трябваше да бъде решението на всичко.

За всеобща изненада аз бях умният в семейството. Не исках да бъда. Не се опитвах да бъда. Просто бях. Училището беше лесно. Колежът също беше лесен. Представях се с отличие на тестовите, очаровах на интервютата, получих стипендия за бизнес училище и така си продължих.

Не промених нищо.

Искам да кажа, разбира се, отвън. Получавах оценките и дипломите, и работните места. Сприятелявах се с хора, които ходеха на ски, и излизах на срещи с жени с имена като Венеция, които винаги изглеждаха, сякаш имат много пари, въпреки че работеха в мънички издателства, които публикуваха само експериментална поезия два пъти годишно. Обличах хубави дрехи, ядах хубава храна и купувах хубави неща. Инвестирах доходите си, дарявах за благотворителност и правех всичко, което трябваше да прави някой, който се катереше по социалната стълбица, но въпреки това се чувствах неспокоен. Незавършен.

Всички други, изглежда, знаеха мястото си в света, но не и аз. Сякаш всички бяха посветени в някаква голяма тайна. И без значение колко много неща правех правилно, всичко винаги изглеждаше погрешно.

Зоуи искаше да бъде майка, така че стана майка. Братята ми имаха партньорките си. Колегите ми имаха кариерите си, а аз имах празен апартамент, работа, към която губех интерес с всеки изминал ден, приятели и приятелки, които идваха и си отиваха с толкова малко влияние върху живота ми, че започвах да си мисля, че нещо не ми е наред.

Без значение колко хубави са миглите ми.

Телефонът ми отново вибрира, но го игнорирам, докато група офис служители влизат в пъба, увеличавайки тъпата около бара. Тогава най-накрая срещам погледа на бармана, който връчва касова бележка на жената пред мен.

Две неща се случват едновременно.

Някой ме бутва, опитвайки се да види какво се предлага на бара, в същия момент, в който жената взема чашата си и

понечва да се обърне, а погледът ѝ е забит в краката, защото внимава къде стъпва.

За секунда усещам топло тяло притиснато в моето, а след това и аромат на цветя от косата на непознатата. Тя очевидно не очаква някой да стои точно зад нея и ахва щом го осъзнава, а рязкото поемане на дъх преминава в ругатня, когато се блъска в гърдите ми. Чашата, която държи, се накланя и 175 милилитра червено вино се изливат върху ризата ми.